

Rudnyánszky Gyula:
NAGYAPÓ KATONÁI

Nagyapó hajdan jó katona volt,
Vitéz hírén nem esett soha folt;
Kilenc csatában vett részt egykor ő,
De végre megviselte az idő.

Hogy hazatért, érdemjelet kapott,
Azóta otthon tölt minden napot.
Tisztos fejét galambbósz haj fedi,
De, hogy huszár volt, ma sem feledi.

Legislegjobban érzi ő magát,
Ha elgondolja azt a sok csatát.
Dicső napokról ébren álmodik,
Kezében a bot karddá változik.

Megszólal a riadó harsona,
Harsog: „Talpra magyar, hí a haza!”
Előteremnek mind az unokák,
Vitéz leventék, bátor daliák.

Szép sorban áll a tarka kis csapat,
Nevetni, görbén állni nem szabad.
Kiált nagyapó: jobbra, balra át!
S követi mind parancsoló szavát.

A zászlótartó a sugár Jani,
Hej! tudja is a zászlót tartani!
Lobog a zászló, lengeti a szél,
Szabadságról, diadalról beszél.

A kis hadnagy ki volna más? Peti,
Nagyapó őt legjobban szereti.
Huszárnak szánta, no de az is ő:
Kréta-sarkantyús lábán a cipő.

Három leány is ott a sorban áll,
Mind oly egyenes, mint a gyertyaszál.
Nagy lelkesedve szól a kis Kató:
Doboljak-e már, kedves nagyapó?

A nagyapónak szeme tűzben ég,
Hogy ilyen lelkes az új nemzedék.
Megvédik ők, ha kell, majd a hazát –
„Jobbra fordulj! – kiáltja – balra át!”

Hej, még most is a legszebb az neki,
Ha a szellő a zászlót lengeti,
Trombita szól, kard csillog, dob pereg,
S rohan csatába a vitéz sereg!

(1891)